

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Srednjobosanski kanton/Kanton Središnja Bosna
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 K 181914 22 Kž
Novi Travnik, 01.04.2022. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Lazarele Porić kao predsjednice vijeća, Darmina Avdić i Stana Imamović, kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Sanele Nesimi, u krivičnom predmetu protiv optuženih A. R. i E.R., zbog krivičnog djela Prijevare iz člana 294. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, odlučujući o žalbi Kantonalnog tužilaštva Travnik, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 181914 21 K od 07.10.2021. godine, primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, na sjednici vijeća održanoj dana 01.04.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba Kantonalnog tužilaštva Travnik odbija se kao neosnovana i potvrđuje se presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 181914 21 K od 07.10.2021. godine.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 K 181914 21 K od 07.10.2021. godine optuženi A. R. i E. R., primjenom odredbe člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, oslobođeni su od optužbe da su počinili krivično djelo Prijevare iz člana 294. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH. Istom presudom je odlučeno da se oštećeni A. Š. u cijelosti upućuje na parnični postupak radi ostvarivanja imovinskopravnoj zahtjeva, a da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv te presude žalbu je blagovremeno izjavilo Kantonalno tužilaštvo Travnik zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači tako što će se optuženi oglasiti krivim i osuditi u okvirima zakonom propisane kazne za predmetno krivično djelo ili u protivnom da se ista presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Optuženi su po svom zajedničkom braniocu, advokatu Mladenu Veseljaku iz Zenice, podnijeli odgovor na žalbu kantonalnog tužioca u kojem se iznosi ocjena da je prvostepeni sud pravilno utvrdio činjenično stanje, a naročito to da je provedeno prepoznavanje počinilaca djela od strane oštećenog nezakonito, a to je jedini dokaz koji identifikuje optužene kao počinioce predmetnog krivičnog djela, te se odgovorom

predlaže da se žalba tužioca odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda. Branilac je u odgovoru tražio da bude obavješten o sjednici vijeća dok to isto ne traži za svoje branjenike.

Na javnu sjednicu vijeća pristupio je zajednički branilac optuženih ostajući kod svih navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu, dok na sjednicu nije pristupio uredno obavješteni kantonalni tužilac u čijem odsustvu je, shodno odredbi člana 319. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, održana sjednica.

Nakon što je ovaj sud ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda, sukladno odredbi člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci iz slijedećih razloga:

Kantonalni tužilac u svojoj žalbi prvo prenosi izreku pobijane presude u cijelosti, zatim u bitnom razloge kojima se rukovodio nižestepeni sud pri izvođenju zaključka da radnja prepoznavanja optuženih od strane oštećenog u PS Busovača od 05.11.2019. godine nije provedena na zakonit način, pa se u nastavku žalbe tvrdi da se predmetni događaj, za razliku od stava suda doista odigrao na način kako je to opisano u činjeničnom opisu, a naročito to da je svjedočenje oštećenog A. Š. pouzdano zakonito i dovoljno za zaključak o postojanju krivičnog djela i optuženih kao počinilaca. Konkretno, žalbom se prigovara da prvostepeni sud pogrešno zaključuje kako iskaz oštećenog nepouzdan i nevjerodostojan obzirom da je sudu dao dovoljno detalja kako mu je na prijevaran način oduzeta motorna pila i sjekira od strane optuženih dana 04.11.2019. godine opisujući slijed događaja i ostvareni kontakt sa svjedokom H. D., a potom i događajima idućeg dana kada je slučaj prijavio u PS Busovača, jer mu je pomenuti svjedok preko interneta i Facebook-a pokazao slike optuženih za koje je oštećeni potvrdio da su osobe koje su mu oduzele motornu pilu, a zatim je oštećeni to prepoznavanje izvršio i potvrdio i u PS Busovači, te konačno u sudnici na početku suđenja, a što je sve potvrdio svjedok H. D. u dijelu koji se odnosi na njega, kao i svjedoci – policijski službenici I.K. i J.H kada je u pitanju radnja prepoznavanja u skladu sa odredbama Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH uz prethodno davanje opisa počinilaca od strane oštećenog. U suprotnom, svjedočenje oštećenog bi bilo lažno prijavljivanje da je prema počinjeno neko krivično djelo, za šta ne postoji ni jedan razlog, jer optužene ranije nije vidio niti poznao, a nije bio ni nagovoren od drugih osoba odnosno šumara ili djelatnika policije da nešto prijavljuje što nije istinito. Osim toga, žalbom se tvrdi da se iz zapisnika o prepoznavanju i ostale dokumentaciji vidi da je prepoznavanje izvršeno na zakonit način zbog čega također ne stoji suprotan zaključak prvostepenog suda, kao ni zaključak da je to prepoznavanje jedini dokaz jer sud zanemaruje ostale dokaze od kojih okolnost i da sam optuženi E.R. navodi da je kritičnog dana doista bio u šumi i sabirao drva sa amidžom A. R., što proizilazi i snimka nadzorne kamere. Ostali navodi se odnose na ocjenu medicinske dokumentacije za optuženog E. R. i prigovore odbrane da li je isti bio izložen nasilju od strane policijskih službenika radi priznanja krivičnog djela.

Prednji žalbeni prigovori nisu osnovni. Naime, žalbom se, prije svega, neosnovano tvrdi da je iskaz oštećenog A. Š. pogrešno ocijenjen kao nevjerodostojan i nepouzdan, a kada je pitanju nastanak i tok predmetnog događaja, jer nigdje iz obrazloženja pobijane presude ne proizilazi da prvostepeni sud izvodi zaključak kako nije dokazano da su dana 04.11.2019. godine oko 15,30 sati na lokalitetu Pridonjci,

Općina Busovača dvije oštećenom tada nepoznate osobe predstavile se kao šumari u obavljanju službene radnje i da su mu prikazivanjem tih lažnih činjenica kao pravih oduzeli motornu pilu i metalnu sjekiru u namjeri pribavljanja protupravne imovinske koristi. Prvostepeni sud čak i ne tvrdi da je iskaz oštećenog netačan i nevjerodostojan i kada je u pitanju identitet tih dviju osoba, dakle da nižestepeni sud ne isključuje mogućnost da su upravo optuženi te osobe, ali utvrđuje da jedini dokaz koji upućuje na optužene kao počiniocima nije zakonit, a radi se o prepoznavanju optuženih kao počinitelja na način koji je suprotan odredbama člana 99. stav 3. i stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH za šta je prvostepeni sud dao vrlo konkretne i uvjerljive razloge koje kao takve prihvata i ovaj sud. Pri tome se nižestepeni sud prvenstveno poziva upravo na iskaz oštećenog na čijem iskazu se u najvećoj mjeri zasniva i žalba kantonalnog tužioca, a prema tom iskazu proizilazi da su slike optuženih oštećenom predočene putem telefonskog aparata i aplikacije Facebook od strane V. Š. uz sugestiju šumara S. B. da bi te osobe mogli biti optuženi. Nadalje, prvostepeni sud pravilno uočava i ističe da je oštećeni taj koji je potvrdio da se sutradan nalazio u policiji u Busovači i da su nakon 10 minuta po njegovom dolasku u prostorije policije dovedeni i optuženi kada su ga policajci pitali jesu li to ti, a oštećeni odgovori da jesu, da bi se tek nakon toga pristupilo formalnom prepoznavanju osoba na način kako to propisuje odredba člana 99. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Posljednje prepoznavanje optuženih kao počinitelja oštećeni je izvršio na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom što se ističe žalbom i što nije sporno. U takvoj situaciji, kada je prvo prepoznavanje optuženih kao počinitelja izvršeno preko fotografija i to ne na način i ne od ovlaštenih službenih osoba kako to propisuje odredba člana 99. stav 4. pomenutog zakona, jer prije toga nije utvrđeno da prepoznavanje nije moguće u skladu sa stavom 3. niti je prepoznavanje fotografija optuženih izvršeno među fotografijama drugih svjedoku nepoznati osoba, te u situaciji kada se prije neposrednog prepoznavanja optuženih u smislu stava 3. oštećeno pokazuju samo dvojica optuženih, onda se i po nalaženju ovog suda tako pribavljeni dokaz pokazuje nezakonitim, pa bi prihvatanje istog kao zakonitog, kako se to želi ustvrditi žalbom tužioca, predstavljalo bitnu povredu postupka koja bi bila od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude u smislu člana 312. stav 2. u vezi sa članom 99. stav 3. i stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Zato se pravilnom i zakonitom pokazuje odluka prvostepenog suda da se prepoznavanje optuženih kao počinitelja od strane optuženog ocjeni kao nezakonit dokaz na kojem se ne može i ne smije zasnivati sudska odluka. Iz toga dalje slijedi da je, osim izvršenog prepoznavanja u policiji uz prisustvo drugih osoba, nezakonito i prepoznavanje optuženih od strane oštećenog i na glavnom pretresu obzirom da su oba ta prepoznavanja proizašla iz prethodno nezakonito obavljene radnje prepoznavanja, a što je u ustaljenoj sudskoj praksi prepoznato kao „plod otrovne voćke“ na šta se ukazuje i odgovorom zajedničkom branioca optuženih na žalbu kantonalnog tužioca. S tim u vezi treba podsjetiti da prepoznavanje osobe na način kako je propisan članom 99. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH nije forma radi same forme nego upravo radi provjere pouzdanosti i uvjerljivosti onoga koji prepoznaje počinioca među osobama koje po pravilu trebaju biti slične fizičke konstitucije, izgleda i odijevanja, a što sve u postupku pred ovlaštenim policijskim organima nije ispoštovano niti se takav način prepoznavanja osporava i žalbom kantonalnog tužioca, nego se samo zanemaruju radnje prepoznavanja fotografijom i predočavanjem optuženih oštećenom odmah po njihovom privođenju u prostorije policije. Konačno, neosnovano se žalbom tvrdi da, suprotno nalaženju prvostepenog suda kako prepoznavanje optuženih od strane oštećenog predstavlja

jedini dokaz koji upućuje na optužene kao počinioce, postoje i drugi dokazi u tom pravcu, jer snimak nadzorne kamere potvrđuje samo ono što se i žalbom navodi, a to je da su optuženi kritičnog dana doista bili u šumi u kojoj se desio predmetni događaj, ali ne i to da snimak nadzornih kamera pokazuje susret između optuženih i oštećenog niti to može potvrditi bilo koji od saslušanih svjedoka, pa svjedoci na koji se poziva žalba H. D., I. K. i J. H. Zato se kao pravilan i osnovan pokazuje konačan činjenični zaključak prvostepenog suda kako je samo pretpostavka da su optuženi počinioci predmetnog krivičnog djela, ali da zato nema pouzdanih i vjerodostojnih dokaza, te da se kod takvog stanja stvari ima donijeti presuda kojom se optuženi, primjenom člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, oslobađaju od optužbe.

Ostali žalbeni navodi koje se odnose na dokaze odbrane a vezano za fizičko zlostavljanje optuženog E. R. od strane policijskih službenika radi priznanja, kao i dio obrazloženja pobijane presude u istom pravcu, nisu od značaja za ocjenu pravilnosti i zakonitosti prvostepene odluke iz razloga što priznanje izvršenja djela kao takvog ne postoji u spisu od strane optuženog E. R., a eventualna prekoračenja ovlaštenja policijskih službenika na način kako to tvrdi odbrana mogu biti samo predmet postupka disciplinskog organa MUP-a Travnik ili Kantonalnog tužilaštva Travnik.

Sve prednje jeste razlogom da se žalba kantonalnog tužioca ocijeni neosnovanom kada je upitanju žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog čega je predmetnu žalbu kao takvu bilo nužno odbiti primjenom odredbe člana 328. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH i potvrditi prvostepenu presudu.

Zapisničar
Sanela Nesimi

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić

Pouka: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.